

BRÁNA KE KRISTU

Karel Funk

Boly a tíhou vezdejšího života procházející lidská duše se učí přemýšlet o tajemstvích bytí a hledá sílu, ukrytou za pozemským žitím. Postupně se rodí mystická vůle vymanit se z osudových zatížení a tíhu sobectví zaměnit za křídla duchovního sebepovznesení. Mateřskou láskou a jejím nezištným obětavým cítěním rodil se z ran lidského srdce ohnivý květ neosobního života, jímž se bolest proměňovala v lásku. Žijeme nyní v těžké, ba propastné době. Ale nemylně se. Současně jak vrcholí viditelné zlo, otevírají se i nové zdroje dobra. Staré cesty a metody nepostačují. Více proznívá světem slitovná a inspirující mateřská láska a pojí toužící duše s nesmrtelnou láskou Kristovou. Láska okřídluje duchovní srdce člověka, aby se mohlo povznést zpět k Bohu, vdechnout vzduch věčného Bytí a Svobody, prozářené svátým Grálem.

Do hloubi nitra můžeme vědět, že vědomě přijaté Slovo se stalo tělem v první lidské duši, která se první spojila s odvěkou kosmickou moudrostí, Sofií. Tato duše navždy provází lidstvo a nese pečeť božské kosmické Matky. Proto se stala matkou Půlnočního Slunce Kristova a Slovem počala cestu obnovy tvůrčího života božího v lidském nitru. Odhalená pravda dávné Isidiny tváře odestírá pohled na tajemství splynutí Lásky Boha Otce a Matky, tvořících zjevený svět - Syna. Tato pravda zasvítla do chladu a temnoty pozemského sobectví. Slovo věčné Lásky, Logos, naplňuje veškeré prostory kosmu. Do krve člověka, očištěné pokáním, vlévá svátý Grál, který od hodiny golgotského mystéria hoří v celém kosmickém prostoru. Může proniknout každé srdce, které se mu otevírá, posvěcuje každou duši, která je zanícena Ohněm Lásky a ponořena do jistoty spojení s Bohem.

Spojením s Marií a Kristem překonáváme moc smrti sobectví a hoře časného zla. Ohrožujeme se touto neochvějnou jistotou spojení s duchovními světy. Pociťujeme v nitru odvěké proudy duchovního obrození, z něhož plyne přemožení vlivů abnormálních bytostí kosmu. Dnes již nepůsobí „mrtvý“ Ježíš Kristus. Dnes působí jen mystický Ježíš Kristus, který věčně žije božskou Láskou v éterické oblasti kosmické a věčně září nejvyšší Láskou a každého v něj věřícího spojuje s Bohem Otcem.

Proces, kdy sluneční světlo, zachycené reflektorem Měsíce, je vydané do zemské atmosféry, se v dějinách Země jednou zhmotnil. Moc a Síla slunečního života, kterým se projevuje mužský element, přechází do matky a zde umocněný silami hvězdného života mateřského, lunárního elementu se rozvíjí v mateřském lůně, aby vyšel jako nové tělo, které je nádobou pro bytost čistého člověka. Tento proces, duchovně každoročně obnovovaný v době nejhlubší zimy, je mystickým podkladem Vánoc. Čisté Mariino přijetí zárodku Ježíšova a jeho porození bylo zákonitě vřazeno a načasováno do doby těchto kosmicko- zemských procesů.

O svaté noci se zrodil Ježíš z Nazaretu, jehož lidské Já bylo tak silné, že nikdy od počátku vývoje neupadlo do pokušení. Jako jediný se mohl stát budoucím příjemcem Krista. Třinácti svátými nocemi od chvíle jeho zrození vede cesta k „narození“ Krista pro pozemskou sféru. Ten při křtu v Jordáně 6. ledna vstoupil do lidských schrán třicetiletého Ježíše, aby v něm a

jím působil v dalších třech letech na Zemi. Po dobu Vánoc má tedy duši vzcházet Kristovo mystérium od Svaté noci až do 6. ledna, svátku Epifanií, kdy jsou Vánoce teprve korunovány a dovršeny vstupem Kristova makrokosmického Já na zemskou scénu. Všeobjímající bytost kosmické Sofie tvořila, jak uvádí R. Steiner, při tomto zrození Krista na Zemi nadsmyslovou bránu, kterou Kristus sestoupil do schrány Ježíše Nazaretského. Zemskou bránu k porození Ježíše Nazaretského tvořila zemská zástupkyně Sofie - Maria. V duchovnu Sofia - na Zemi Maria, její lidský představitel.

Pomaloučku se mohou naše duše blížit k pravzorům věčných Ideálů, které vtělujeme podle toho, jak horoucí je touha naší duše (buňky Marie) po spojení s Kristem a jak živá je láska naší duše - Marie ke Kristu a všeláska ke všem bratřím a sestřím Země. Tak se můžeme stávat místečkem zaslíbené země, bodem Království božího na Zemi, neboť jím je srdce lidské, které plane moudře a vytrvale posvátným Ohněm Všelásky. V této Všelásce přebývá Bůh a Jeho Světlo z ní vyzařuje a ozařuje a harmonizuje celé naše okolí. Již dávní křesťanští mystici tvrdili: I já jsem Maria a musím zrodit Krista. To duši jednou umožní vrátit se s tímto Dítětem na nebesa k Otci, ze kterého jsme vyšli, a stát se květem tvůrčího Ohně Slova Otcova.

Velmi jednoduše a působivě mluvil o Marii, která nás může naučit milovat Krista, třeba i prostý chodský kněz Jindřich Šimon Baar: „Láska všech matek dohromady není tak velká jako láska Marie k jedinému synu. Také proto Maria tak velice se o nás stará, poněvadž mezi všemi svátými lne největší láskou k Bohu, a proto i největší láskou k bližnímu. Jako měsíc svým leskem převyšuje všechny hvězdy - tak Maria svou láskou k nám zastihuje všechny svaté a anděly. Jako moře všecku vodu všech řek do sebe přijímá - tak i láska všech svátých v Marii je obsažena, je oceánem - mořem lásky. Maria zná zevrubně naše životní potřeby a poměry. Vždyť i andělé je znají (Luk. 15,7). Není však možné, aby andělově větší známost o nás měli než jejich královna - královna andělů, Panna Maria... Maria představuje zázrak zázraků, a nic z toho na světě, vyjímaje Boha - není vznešenějším než ona... Maria je vskutku naše matka. Kristus totiž na kříži dal nám Marii za matku.“

Kristus v nás může žít jen naší opravdovou láskou, láskou naší zčistěné duše, Marie. On cítí ve svém nitru každý náš dech, neboť tím, že je pravzorem člověka, v nás žije a jeho láska v tepu našich srdcí buď umírá, nebo bije radostí a nadšením a povznáší nás k Bohu. V Kristu planou věčně živé ohrožující síly vzkříšení. Každý náš špatný cit a myšlenka je novou ranou, kterou Krista bičujeme. Každý náš sobecký čin jej znovu křížuje. Každou myšlenkou sobectví, nelásky, klamu, nepřejícnosti, závisti, zášti, pomluvy, sebepovýšení, marnivosti, vášnivosti, hněvu atd. vytváříme další trn Ježíšovy trnové koruny.

Abychom dosáhli rozvolnění svých ztvrdlých jástevních substancí, musíme se z hloubi nitra proměnit v ohni Všelásky Kristovy a umučit svou nižší podstatu, aby božský duch v nás byl svobodný a mohl plně ovládnout naši duši i naše nižší já. Necht' se propracujeme božskou Láskou až do hlubin své podstaty proměněním bolesti v lásku. Necht' z ohně mučednictví vystoupíme ke koruně Blažených. Necht' jdeme stále, vedeni Prozřetelností, po odvěké stezce života všemi etapami vývoje. Necht' měníme zlo v dobro přeměnou osobního života v neosobní. Necht' rozvolníme a rozpustíme svou karmu a nikdy si nenaří-

káme na své pozemské utrpení, neboť jen tak, jsme-li oddáni Vůli Prozřetelnosti, změníme všechnu bolest v lásku a dosáhneme vítězné koruny Blažených.

Nechť tíže zemských osudových labyrintů je nám ulehčována poznáním získávaným duchovní vědou. Naučme se proměňovat v souladu s duchovními zákonitostmi své svízele obětí a láskou, ulehčovat bližním osudovou tíhu i drobné denní starosti, být vnímavými k potřebám druhých a zasvěcovat tak celý život pokroku lidstva.